

Стойчѣ.

Азъ не със'се разбрахъ 'сичко, кою-то ты толко-сь отъ душъ изрѣче, нъ са осѣщамъ, че си много и, ми са струва още, със'се правъ. Истинъ да ти кажъ, и мене ма ъ много страхъ отъ владышко афоресване, защо-то, какъ-то казвѣтъ, колко и да ъ кривъ владыка-та, ама като та закълне у черковъ, кога служи, Богъ го него чува, и може тога-сь у 'сичкый-тъ си животъ...

Драганъ (сз распалено сърдце).

О Боже, Боже, кой-то си благъ, милостивъ, справедливъ! Какъ можешъ да търпишь, като та правѣтъ хора-та със'се несправедливъ!... (къмъ Стойча) Е ми рѣчи, Стойчѣ, кой може да бжде по справедливъ отъ Бога?

Стойчѣ (уплашено).

Никой.

Драганъ.

Като ъ тѣй, не по много ли струвашъ грѣхъ, кат' правишь Бога със'се несправедливъ? Ты кат' казвашъ, че владыка-та, кой-то мѣчи, съблича сыромасы-ты и прави много другы не за проставане грѣхове, — като казвашъ, че ако та закълне, ще го послуша Господь, тога-сь още, кога ты не си хычь кривъ, не излѣзва ли, че Богъ ъ със'се несправед-